

**KÖZPONTI NYOMOZÓ FŐÜGYÉSZSÉG
BUDAPESTI REGIONÁLIS OSZTÁLYA**

1087 Budapest, Könyves Kálmán körút 38. • 1476 Budapest Pf.: 405.

Telefon: (1) 201-0133, • BM: 12-990, • HM: 31-110

Fax: (1) 201-7770; • BM: 12-056; • HM: 31-124

E-mail: budapest.reg@mku.hu

2. Nyom. 1129/2017.

H A T Á R O Z A T

a hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntette és más bűncselekmény miatt indult bűntügyben.

A Btk. 301. §-ának (1) bekezdésébe ütköző hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntette, valamint a Btk. 164. §-ának (1)-(3) bekezdésébe ütköző súlyos testi sértés büntette miatt folytatott nyomozást a Be. 190. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján – mivel a cselekmény nem bűncselekmény –

m e g s z ü n t e t e m,

egyúttal az 1. számú tanútól 2017. október 26-án a 2.Nyom.1129/2017. számú határozattal lefoglalt video- és hangfelvételek lefoglalását a Be. 155. §-ának (1) bekezdése alapján

m e g s z ü n t e t e m

és a bűntügyi iratokhoz csatolását rendelem el.

A nyomozás során összesen 67.582,- forint bűntügyi költség keletkezett, amelyet a Be. 190. §-ának (4) bekezdése alapján az állam visel.

Határozatomat sértettnek jogi képviselője, dr. T. Tóth Balázs ügyvéd útján azzal küldöm meg, hogy ellene a Be. 195. §-ának (1) és (2) bekezdése alapján – egyet nem értés esetén – a kézhezvételtől számított 8 napon belül a Legfőbb Ügyészség Terrorizmus, Pénzmosás és Katonai Ügyek Főosztályának címzett, de hatóságomnál szóban vagy írásban előterjesztett panaszt jelenthet be. Felhívom a sértett figyelmét továbbá, hogy a nyomozás rá vonatkozó iratait hatóságomnál megtekintheti.

Határozatomat feljelentőnek – az érdekében eljáró ügyvéd, dr. T. Tóth Balázs ügyvéd útján – egyúttal azzal kézbesítem, hogy az ellen a Be. 195. §-ának (1) és (2) bekezdése alapján panasznak helye nincs.

I N D O K O L Á S

a Budapesti Nyomozó Ügyészségen írásban előterjesztett feljelentésében azt állította, hogy lányát, – a hosszú ideje pszichiátriai betegségben szenvedő – sértettet a Budapesti Rendőr-főkapitányság X. kerületi Rendőrkapitányság állománytagjai a vele szemben 2017. július 20-án foganatosított rendőri intézkedés során oly módon bántalmazták, hogy eltörték a bal felkarját. A Budapesti Nyomozó Ügyészség a feljelentést

– hatáskör hiányában – a Központi Nyomozó Főügyészség Budapesti Regionális Osztályára áttette.

Hatóságom az ügyben hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntette és más bűncselekmény miatt nyomozást rendelt el, amely során megtörtént I sértett és édesanyja, , az 1. és 2. számú tanú, illetve tanúkenti kihallgatása, valamint beszerzésre kerültek a releváns iratok (biztonsági intézkedés végrehajtásáról készült rendőri jelentés, parancsnoki kivizsgálás és vélemény, a sértett orvosi ellátásáról a Péterfy Sándor Utcai Kórház Rendelőintézet és Baleseti Központban, illetve az Egyesített Szent István és Szent László Kórház-Rendelőintézet Merényi Gusztáv Kórház telephelyén készült teljes egészségügyi dokumentáció, az Országos Mentőszolgálat adatszolgáltatása és mentési dokumentációs lapjai, a rendőri intézkedésről az 1. számú tanú által készített video- és hangfelvételek, valamint igazságügyi orvosszakértői vélemény), amelyek alapján a következő tényállás állapítható meg.

A Budapesti Rendőr-főkapitányság X. kerületi Rendőrkapitányság állományába tartozó [redacted] és [redacted] r. őrmester 2017. július 20-án 22.13 órakor megjelent sértett lakóhelyén (adatai zártan kezelve), mivel onnan az Országos Mentőszolgálat munkatársai segítséget kértek egy skizofrén beteg orvosi ellátásával kapcsolatban. [redacted] mentő szakápoló és [redacted] mentőgépkocsi vezető a hatósági segítség kérését megelőzően, 21.40 órakor eredménytelenül kísérelt meg bejutni az egyébként otthon tartózkodó sértett lakásába. Az Országos Mentőszolgálat munkatársait a sértett édesanyja, I feljelentő értesítette, akivel a helyszínen – a társasház előtt az utcán – jelen volt a sértett nevelő apja (2. számú tanú), valamint a sértett barátja (1. számú tanú). E személyek a mentősöknek elmondták, hogy a sértett „skizo affektív zavarban” szenved, és amennyiben nem szedi rendszeresen a gyógyszereit, kiszámíthatatlanul és agresszívan viselkedik. Ezt követően a két rendőr és a két mentős az 1. és a 2. számú tanúval a sértett lakásához ment. A sértett azonban ismét nem nyitott ajtót. Bejutásukat a 2. számú tanú tette lehetővé azáltal, hogy a magával hozott feszítővassal a bejárati ajtót fölfeszítette. Ezt követően azonnal távozott a lakásból, mivel a nevelt lánya „nagyon megharagszik” arra, aki orvosi segítséget kér részére. Ugyanezen okból maradt a ház előtt az utcán a sértett édesanyja, aki a 2. számú tanúval a rendőri intézkedés teljes időtartamában ott tartózkodott.

A rendőrök és az Országos Mentőszolgálat munkatársai a sértettet meztelenül a fürdőkádban találták, aki a mentősöket meglátva hangosan kiabálni és őrjöngeni kezdett. Emelt hangnemben számonkérte őket, hogy jutottak be a lakásába, illetve több ízben távozásra szólította föl őket. A mentősök nyugodt hangnemben megkérték, hogy az orvosi ellátása érdekében jöjjön ki a fürdőkádból, amelynek a sértett nem tett eleget. A rendőrök szintén több ízben együttműködésre hívták föl, azonban az is eredménytelen maradt, ezért – a mentőápoló kérésére – megpróbálták az őrjöngő sértettet a fürdőszobával szemközti kisszobába kísérni és biztosítani, hogy a szükséges orvosi ellátásban részesülhessen.

A sértett a többszöri – higgadt és nyugodt hangnemben elhangzott – rendőri felszólításnak ellenszegült, ezért a járőrök a karjánál fogva próbálták az átkísérését foganatosítani. Ehhez bilincset kívántak alkalmazni, amelyet a sértett bal kezére hosszadalmas ellenállás után tudtak rögzíteni, azonban a sértett jobb keze kicsúszott a bilincsből. Ezután – két oldalról közrefogva, karjainál tartva – megkezdték az átkísérését a kisszobába. Továbbra sem volt hajlandó együttműködni: egész testét és karjait nagy erővel rángatta. Egyidejűleg lépett be a kisszobába a jobb karját tartó rendőrrel, azonban a bal oldalán álló rendőr – aki a bal

karját eközben is fogta – a szoba ajtajának keskeny volta miatt nekiütközött a bal ajtófélfának, majd – ezen ellenállást észlelve – elengedte a sértett karját. Ezzel egyidejűleg egy „reccsenő” hang hallatszott, majd a sértett hangosan felkiáltott, hogy „eltörték a karomat”. Ellenállását ugyanakkor ezt követően is folytatta; a rendőrök felsőtesttel a kisszobában lévő ágyra fektették. Továbbra is kezükkel az ágyra nyomva tartották, mivel őryöngésével és ellenszegülésével még ekkor sem hagyott föl. A mentősök és a járőrök több alkalommal próbálták megnyugtatni. Blaskó mentő szakápoló idő közben értesítette a mentőszolgálatot, és a sértett megfelelő orvosi ellátásához kompetenciával rendelkező magasabb mentőegységet kért a helyszínrre.

mentő szakápoló a sértett ellátásáról kiállított mentési dokumentációs lapon rögzítette, hogy „állítólagosan zavart skizofrén. A ház előtt család fogad, elmondásuk szerint 3 hónapja nem szedi a gyógyszereit. Pár hete minden este ordít, őryöng, agresszív, szomszédok is panaszkodnak. Ismert skizofrén beteg, nem enged a lakásba, egyedül él. Rendőri segítséggel jutunk hozzá be, aki éppen fürdik. Felszólításra sem jön ki a kádból, csak ordít, hogy mit keresünk itt, majd kiugrott, elcsúszott a kád szélén, bal felkarcsontja sérült. Agresszivitás miatt a magasabb mentőegység szedálja.”.

A magasabb mentőegység tagja a mentési lapra felvezette, hogy „állítólag SCH (skizofrénia) miatt kezelt beteg. Az utóbbi időben zavartan viselkedik, a szomszédokat zaklatja. Hozzá tartozók kérték az Országos Mentőszolgálat és karhatalom segítségét. Kérkezéskor szobájában találjuk. Elmondása szerint karhatalom nyitotta ki az ajtót. Zavartan, agresszívan viselkedett. Intézkedés közben valószínűleg elesett, bal karja sérült. Ellátás után nyugodt, és karja rögzíthető.”.

A rendőrök előljárója a rendőri intézkedést jogszerűnek, szakszerűnek és arányosnak minősítette.

Az 1. számú tanú a teljes rendőri intézkedésről, valamint a sértett helyszíni orvosi ellátásáról – a felvételen szereplő személyek tudta és beleegyezése nélkül – hang- és kamerafelvételt készített.

A sértettet a Péterfy Sándor Utcai Kórház Rendelőintézet és Baleseti Központba szállították, ahol 23.41 órakor megvizsgálták, és a bal felkarcsont spirál törését állapították meg. A sértett az egészségügyi intézményben 2017. július 27-ig tartózkodott. Zárójelentésében rögzítették: „felkörtörés miatt került felvételre. (...) Ismert pszichiátriai betegségben szenvedő beteg agresszívan viselkedett, a rendőrség és a mentőszolgálat segítségét kérték az ügyeletes pszichiátriai osztályra való szállításhoz, bizonytalan körülmények között sérült a felkarja. (...) A felajánlott műtéti kezelésbe nem egyezett bele, majd a tervezett gipsz cseréjekor észleltük az orsócsonti ideg kiesési tüneteit, ismételten felajánlva a műtéti ellátást, amit akkor elfogadott. 2017. július 26-án a tervezett műtétbe beleegyezett, majd 2017. július 27-én reggel a gipszrögzítést eltávolította, és a műtétéhez előbb szóban, és írásban visszavonta a beleegyezését.”.

A sértettet 2017. július 27-én az Egyesített Szent István és Szent László Kórház-Rendelőintézet Merényi Gusztáv Kórház telephely Pszichiátriai Osztályára szállították, ahol 2017. augusztus 16-ig tartózkodott, amely napon az egészségügyi intézményen belül a Pszichiátriai Rehabilitációs Osztályra áthelyezték. A zárójelentésben feltüntették, miszerint felvételére közvetlen veszélyeztető magatartása miatt került sor. Az egészségügyi intézményből 2017. szeptember 05-én bocsátották el.

A sértett tanúként előadta, miszerint a rendőrök és mentősök lakásában történt jelenlétének okát nem értette, és e személyek vele azt nem is közölték. A fürdőkádból a rendőrök felszólítására önként lépett ki, és – megítélése, valamint emlékezete szerint – a rendőri intézkedéssel szemben nem tanúsított ellenállást. Megerősítette, miszerint a járőrök két oldalról közrefogva kísérték át a fürdőszobából a kisszobába, ahová ő a jobb karját tartó rendőrt követően lépett be. Hozzátette, hogy ennek során azonban „a bal karja ott maradt, ahol a másik rendőr fogta, és emiatt tulajdonképpen 360 fokban hátra csavarodott a bal karja, szinte egy teljes kört leírt, amely következtében el is tört”. Elmondása szerint ennek során fájdalmat csupán „egy pillanatig” érzett.

A fejelentő – a sértett édesanyja – tanúként a fent megállapított tényállással azonos tartalmú vallomást tett, amely során megerősítette, miszerint a rendőri intézkedés teljes időtartamában a társasház előtt, az utcán tartózkodott a 2. számú tanúval együtt. Ennek okaként előadta, hogy lánya „borzasztóan haragszik arra, aki orvosi segítséget kér hozzá”. A helyszínre feszítővassal érkeztek, mivel a korábbi tapasztalataik alapján számítottak rá, hogy a sértett az orvosokat önként nem fogja beengedni a lakásába. Nyilatkozata szerint a sértett lakásának nyitott ablakain keresztül hallotta, amikor nevezett hangosan azt kiabálta, hogy eltörték a karját. A rendőri intézkedésről azonban részletesebb adatokat – távolléte miatt – nem tudott közölni. Hozzátette, miszerint lánya közel 20 éve fennálló betegsége alatt több alkalommal előfordult, hogy rendőri segítséget kellett igénybe venni az orvosi ellátásának biztosítása céljából.

A sértett barátja, az 1. számú tanú tanúkénti kihallgatásán a fent megállapított tényállással szintén azonos tartalmú vallomást tett. Ezt azzal egészítette ki, hogy a rendőri intézkedést teljes terjedelmében nem látta, mivel igyekezett „takarásban maradni”, hogy a sértett – a fentiekben már részletezett okból – ne vegye észre. A rendőri intézkedésről ugyanakkor mind kamerával, mind hangrögzítő berendezéssel felvételt készített. Elmondta, hogy „nem látta, hogy a rendőrök pontosan mit és hogyan csináltak a fürdőszobában. annyit hallott, hogy bilincselésről esik szó közöttük.”. A lakás előszoba folyosóján állva észlelte, hogy a két rendőr közrefogta a sértettet, és „próbálták húzva-tolva, de közben végig tartva átvinni a szemközti kisszobába. nyilvánvalóan nem akarta ezt, ezért ellenállást tanúsított, nem akart átmenni a kisszobába. (...) Sikerült átvinni a kisszobába, és ahogy oda beléptek, szinte abban a pillanatban hallotta, ahogy felkiáltott, hogy eltörték a karját és egy reccsenő hangot is hallott ekkor.”.

A sértett nevelő apja, a 2. számú tanú vallomásában megerősítette, miszerint a rendőri intézkedés időtartamában a sértett édesanyjával az utcán tartózkodott, ezért az intézkedésből „csak hangfoszlányokat hallott”. Előadta, hogy a sértett mindvégig „hangoskodott és sikítózott”, azonban nem hallotta, hogy ennek során pontosan mit mondott. Abban biztos volt, hogy a sértett vitatta a mentősök és a rendőrök ottlétének okát. Hozzátette azt is, hogy az utcáról állva nem lehetett belátni a sértett lakásába az ablakokon keresztül.

[REDACTED] mentőápoló tanúvallomásában szintén a fent megállapított tényállással azonosan adta elő a történeteket. Hozzátette, hogy a rendőrök tevékenységét kollégájával mindvégig szemmel tartották. A fürdőszobában történetekkel összefüggésben előadta, hogy a sértett folyamatos ellenállást tanúsított, „ordított, csapkodott, feszengett”. Miután kilépett a kádból, a rendőrök megpróbálták megbilincselni, az egyik keze azonban kicsúszott a kényszerítő eszközből. Állítása szerint a sértett ennek során meglátta a szemközti kisszoba nyitott ablakát, és lendületet véve megindult annak irányába. A tanú feltételezte, hogy a sértett esetlegesen ki akart ugrani az ablakon, mivel nevelő apja érkezésükkor akképpen

nyilatkozott, hogy a sértett ön- és közveszélyes, „képes kiugrani még az ablakon is”. A sértett bal karját tartó rendőr megpróbálta nevezettet visszahúzni, amikor egy reccsenő hang volt hallható. A tanú elmondása szerint „rögtön tudta, hogy a hölgynek eltört a keze”. Elmondta azt is, hogy a sértett a rendőri intézkedés során mindvégig agresszív magatartást tanúsított, aktívan ellenszegült, „szép szóval” nem lehetett rá hatni, noha azt több ízben megpróbálták a rendőrökkel együtt. A mentési dokumentációs lapon rögzítettekkel kapcsolatban – nevezetesen, hogy „a beteg elcsúszott a kád szélén, bal felkar csontja sérült” – úgy nyilatkozott, hogy a dokumentumot a helyszín elhagyását követően, menet közben töltötte ki, ezért igyekezett röviden összefoglalni a történeteket; így fordulhatott elő pontatlan megfogalmazás részéről.

mentőgépkocsi vezető tanúként úgy nyilatkozott, miszerint a rendőrök az intézkedés teljes időtartamában higgadtan beszéltek a sértettel, és vele szemben nem tanúsítottak erőszakos, agresszív magatartást. Ellenszegülésére tekintettel és a célból kívántak vele szemben bilincset alkalmazni, hogy a mentőápoló a szükséges orvosi ellátást minél előbb meg tudja kezdeni. Mivel „nem hagyta magát, ezért valahogy le kellett őt fogni”. Elképzelhetőnek tartotta, hogy a sértett a nyitott ablakot látva igyekezett átjutni a kisszobába, mivel a nevelő apja előzetesen felhívta ezen lehetőségre a figyelmüket. Hozzátette azt is, hogy a sértett azután is aktív ellenállást tanúsított, miután felkiáltott, hogy eltörték a karját.

, a Pest Megyei Rendőr-főkapitányság intézkedéstaktikai főinuktora – az 1. számú tanú által rögzített kamerafelvételt megtekintve – a járőrök magatartása vonatkozásában a következők szerint nyilatkozott. „A rendőrök által alkalmazott fogások szakszerűek voltak, nem alkalmaztak túlzott erőszakot. Mindvégig higgadtan kommunikáltak, illetve a testi kényszert a rendelkezésre álló igencsak szűkös helyen korrekten foganatosították, és nem lépték túl annak szükséges mértékét. Nyilvánvaló, hogy a hölgy állapota és testének nedvessége mind nehezítő körülményként merült fel, ennek ellenére úgy nyilatkozom, hogy a járőrök a lehetőségekhez képest megfelelően és szakszerűen jártak el. (...) Egyértelműen látszik, hogy elsőként a sértett és a jobb oldali rendőr jutnak be a kisszobába, míg a bal oldali járőr a szűk ajtókeret miatt nem tud velük együtt mozogni, neki is megy az ajtófélfának, miközben a sértett bal karját tartja. Ekkor lehet hallani a reccsenő hangot, amikor is a sértett bal karja eltört. Megítélésem szerint ez a mozdulat, amikor a bal oldali rendőr nekiment az ajtófélfának, ugyanis nem tudott belépni a helyiségbe, mivel nem fért el, elégséges lehetett ahhoz, hogy a törést előidézze. Hangsúlyozom ugyanakkor, hogy a rendőrök magatartásában testi sérülés okozására irányuló szándék taktikai szempontból egyáltalán nem volt, ezt támasztja alá az is, hogy a bal oldali rendőr a szobába lépést megelőzően, amikor akadályt jelentett számára a belépésben az ajtófélfá, elengedte a sértett bal karját.” A tanú összefoglalóan úgy nyilatkozott, miszerint a rendőri intézkedés taktikai szempontból maradéktalanul megfelelt az előírásoknak, szakszerű volt, a sértettel szemben – az állapotára és a körülményekre, valamint a rendelkezésre álló hely szűkösségére tekintettel – más módon nem lehetett volna eljárni. Kiemelte azt is, hogy a járőrök magatartásában sérülés okozására irányuló szándék nem volt felfedezhető.

Az 1. számú tanú által készített kamerafelvétel a rendőri intézkedést közvetlenül csupán részben tartalmazza figyelemmel arra, hogy az 1. számú tanú az intézkedés során több alkalommal a lépcsőházba távozott, illetve a járőrök és mentősök által takart pozícióban tartózkodott a lakás előszobájában. A felvétel releváns adatokat tartalmazó része ugyanakkor a fent megállapított tényállást igazolja.

Az igazságügyi orvosszakértő szakvéleményében rögzítette, miszerint a sértett az esettel összefüggésben a bal felkarcsont-, annak vállközeli területén elhelyezkedő, félcsont szélességnyi eltolódással járó spiráltörését szenvedte el, amely sérülés gyógytartama 8 napon túli, ténylegesen körülbelül 42 nap. A sérülés keletkezési mechanizmusa vonatkozásában a szakértő – a rendelkezésre álló kamerafelvételek megtekintését követően – az alábbiakat fejtette ki. „Orvosszakértői szempontból a sértett bal felkarjának spirál – azaz csavart jellegű – törése arra enged következtetni, hogy nevezett felkarcsonttörése csavaró mozdulat eredményeként alakulhatott ki, azaz nem elcsúszás, vagy nekiütődés következtében, tekintettel arra, hogy ekkor a törés nem spirál, azaz csavart jellegűt mutatott volna, hanem például egyenes vonalú, illetőleg haránt jellemzővel rendelkezett volna. A törés jellege és az eset összes információ alapján a legvalószínűbb mechanizmus a törés keletkezése vonatkozásában orvosszakértői szempontból az lehetett, hogy a sértett bal karját tartó rendőr a hely szűkösége miatt „lemaradt” a sértett kisszobába történtő átkísérése során, ezért a sértett bal karját megcsavarni kényszerült annak okából, hogy ne engedje el az intézkedés és átkísérés közben a sértett bal karját, amely mechanizmushoz a sértetti erőteljes ellenállás, a bal kar mozgatása-rángatása is hozzájárulhatott. Ezen csavaró mozdulatnak eredményeként alakulhatott ki a fentebb részletezett, úgynevezett spiráltörés. A fent említett videofelvételek közül a REC008-as felvétel 0.21-0.23-as időintervallumban látható a bal kart tartó rendőr lemaradása az átkísérés során, amely alátámaszthatja a fent részletezett mechanizmust és a szakértő azt is észrevételezi, hogy ezen mechanizmus lényegében összhangban áll a sértett, valamint az Országos Mentőszolgálat munkatársai által előadottakkal.”.

A sértett sérülései következtében maradandó fogyatékoság vagy súlyos egészségromlás kialakulásának eshetősége tekintetében az igazságügyi orvosszakértő a következők szerint nyilatkozott. „A sértett visszautasította az adekvát kezelést és ennek következtében a tört végek összezsugorodása nem olyan módon következett be, mint ahogyan az a műtéti egyesítés eredményeként bekövetkezhett volna, és az is megállapítható, hogy a baloldali orsóideg sérülése is – az úgynevezett rossz szögben csontosodás eredményeként – kialakult. Fentiek következtében maradandó fogyatékoság és sérülés tekintetében későbbi baloldali könyökmozgás-korlátozottság, illetőleg baloldali orsóideg sérülés formájában nem zárható ki teljes bizonyossággal és kétséget kizáróan megállapítható az, hogy evonatkozásban a sértett általi adekvát kezelés elutasítása lényegi szerepet játszott; másként megfogalmazva adekvát kezelés eredményeként, amennyiben ez időben megtörténik, a fent részletezett esetleges maradandó fogyatékoság kialakulása kizárható lett volna. Súlyos egészségromlás nem állapítható meg.”.

Az igazságügyi orvosszakértő szakvéleményében kitért arra is, miszerint „nem a sértett egészségügyi-pszichés állapota okozhatta esetlegesen az átmeneti fájdalom-tűrőképesség megemelkedését, hanem a sértett által átélt stressz eredményeként alakulhatott ki egy olyan magasabb ingerküszöb, amely a szóban forgó törés általi fájdalomérzetet az átlagosnál jobban mérsékelte. Az orvosi iratokban nem lelhető fel olyan adat, amely szerint a sértettnek az átlagosnál könnyebben törtek volna a csontjai, és erre a sértett életkorából sem lehet következtetni.”.

A Btk. 301. §-ának (1) bekezdésébe ütköző hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetett az a hivatalos személy követi el, aki eljárása során mást tetteleg bántalmaz.

A Btk. 164. §-ának (1)-(3) bekezdésébe ütköző súlyos testi sértés büntetett az követi el, aki más testi épségét vagy egészségét sérti, és a testi sértéssel okozott sérülés vagy betegség nyolc napon túl gyógyul.

A beszerzett bizonyítékok alapján kétséget kizáró módon megállapítható, hogy a sértettet a vele szemben foganatosított rendőri intézkedés során a járőrök nem bántalmazták. A nyomozás során beszerzett valamennyi bizonyíték határozottan cáfolta a sértett ezirányú állításait, különös tekintettel az igazságügyi orvosszakértői véleményre, az intézkedéstaktikai főinstruktor és az Országos Mentőszolgálat munkatársainak tanúvallomására, amely utóbbi személyek a rendőri intézkedés teljes időtartamában jelen voltak. Ténykérdés, hogy a sértett 8 napon túl gyógyuló felkarcsont-törést szenvedett, és e sérülés a kisszobába történő átkísérésekor alkalmazott testi kényszer során keletkezett, ugyanakkor a rendőrök ezirányú magatartása az eset valamennyi körülményének figyelembevételével – a parancsnoki kivizsgálás által is alátámasztottan – jogszerű, szakszerű és arányos volt. Vitathatatlan tény, hogy a sértettnek rossz mentális állapota miatt orvosi segítségre volt szüksége, amelyet az Országos Mentőszolgálat munkatársai aktív és agresszív ellenszegülése miatt önállóan nem tudtak megkezdni. A rendőri intézkedés, és ezen belül a testi kényszer alkalmazásának célja az indokolt orvosi segítség nyújtásának biztosítása volt, amely során a járőrök intézkedéstaktikai szempontból szakszerűen jártak el. A sértettel mindvégig higgadt hangnemben kommunikáltak, aki ugyanakkor ennek ellenére sem volt hajlandó együttműködni.

A hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntette megállapíthatóságának feltétele, hogy a hivatalos személy – jelen esetben a rendőr – az intézkedés alá vont személyt tettelesen bántalmazza, és e magatartását szándékosan fejtse ki. A Btk. 7. §-a alapján szándékosan követi el a bűncselekményt, aki cselekményének következményeit kívánja, vagy e következményekbe belenyugszik. Jelen esetben a beszerzett bizonyítékok teljes bizonyossággal cáfolták, hogy a járőrök a sértett által elszenvedett súlyos testi sérülést az általuk jogszerűen alkalmazott testi kényszer során szándékosan okozták volna. Nyomatékos súllyal vette figyelembe az ügyészség evonatkozásban az intézkedéstaktikai főinstruktor tanúvallomását, aki a kamerafelvételt megtekintve tett olyan tartalmú nyilatkozatot, miszerint a rendőrök intézkedésüket az arányosság maradéktalan betartásával foganatosították. Ugyanerre az álláspontra helyezkedett a rendőrök előljárója is. Evonatkozásban – a sértett ezirányú állításával ellentétben – tényként állapítható meg, miszerint a sértett aktív ellenállást tanúsított a rendőri intézkedéssel szemben; ezt a körülményt az intézkedésnél jelen volt valamennyi személy, illetve az 1. számú tanú által készített kamerafelvétel – mint objektív bizonyíték – is alátámasztotta. Szintén a szándékoság hiányát igazolja az igazságügyi orvosszakértő is azon megállapításával, hogy a sértetti erőteljes ellenállás miatt a sértett bal karját tartó rendőr nem engedte el azt, csak akkor, amikor a hely szűkösége miatt járőrtársával és a sértettel együtt a kisszobába belépni nem tudott. Ezek a bizonyítékok azt igazolják, hogy a rendőrök célja a sértett számára akut módon szükséges orvosi ellátás biztosítása volt, nem pedig testi sérülés okozása.

Az előzőekben kifejtettekkel összefüggésben hivatalból vizsgálta az ügyészség, hogy az intézkedést foganatosító rendőrök a Btk. 164. §-a (1)-(9) bekezdésének a) pontjába ütköző gondatlanságból elkövetett súlyos testi sértés vétségét esetlegesen elkövették-e. Evonatkozásban az alábbiakat kell leszögezni. A Btk. 8. §-a alapján gondatlanságból követi el a bűncselekményt, aki előre látja cselekményének lehetséges következményeit, de könnyelműen bízik azok elmaradásában, vagy cselekménye lehetséges következményeit azért nem látja előre, mert a tőle elvárható figyelmet vagy körültekintést elmulasztja. Jelen esetben a beszerzett bizonyítékok azt is cáfolták, hogy a sértett által elszenvedett súlyos testi sérülés a rendőrök gondatlan magatartásával ok-okozati összefüggésben keletkezett volna. Ezt támasztja alá különös tekintettel az intézkedéstaktikai főinstruktor vallomása, amely szerint

a járőrök intézkedésüket – az eset összes körülményének figyelembevételével – maradéktalan szakszerűséggel fogatosították. De ezt igazolja a kamerafelvétel is, amely tanúsága szerint a sértett bal karját tartó rendőr az ajtófélfára, mint "továbbhaladási akadály" észlelésekor ösztönszerűen elengedte a sértett karját. Mindebből pedig megalapozott következtetés vonható arra, miszerint a rendőr a – kamerafelvétel által igazoltan – kettő másodperces esemény során a tőle elvárható figyelemmel és körültekintéssel járt el, azaz a kialakult testi sérülés tekintetében büntetőjogi szempontból vétkes.

Végül az igazságügyi orvosszakértő azon megállapításával kapcsolatban, amely szerint a sértett aktív ellenszegülő magatartásával tevékenyen hozzájárult az elszenvedett testi sérülése keletkezéséhez, megjegyzi az ügyészség, hogy az orvosszakértő által megállapított keletkezési mechanizmus összhangban áll az Országos Mentőszolgálat munkatársai, de még a sértett által előadottakkal is. Mindez pedig szintén azt támasztja alá, hogy a sértett súlyos testi sérülésének keletkezése a rendőröknek nem felróható magatartás eredménye.

A leírtak alapján a nyomozás bűncselekmény hiányában történő megszünetésének van helye.

Budapest, 2018. április 03.

dr. Ifi Norbert százados s.k.
főügyészségi osztályvezető katonai ügyész

A kiadvány hitelesül:

